

У ЖОВТНІ ВІДБУДЕТЬСЯ ЮВІЛЕЙНА
НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ
НТШ В ФІЛАДЕЛФІЇ

Чикаго, Іл. (В.М.). — На укові Т-во ім. Шевченка в ЗСА запланувало відбутися наукову конференцію, присвячену Тисячоліттю Хрищення Русь-України. Історично-Філософська Секція НТШ була уповноважена організувати програму, але в конференції візьмуть участь також члени інших наукових секцій НТШ.

Головною темою конференції буде «Тисяча років українського християнства», до якої оголошено понад двадцять доповідей членів НТШ з Америки. Конференція відбудеться в Філадельфії від 23-го до 25-го жовтня у приміщенні університету Ля Саль. Філії УКУ та в Українському Культурному Центрі.

В п'ятницю, 23-го жовтня по обіді конференція розпочинається історичною сесією, а ввечері відбудеться коротка сесія з мистецтвознавства та прийняття. В суботу по обіді буде англо-українська сесія, а по обіді дві паралельні українськомовні сесії — одна присвячена історичним, а друга літературно-культурним питанням. Ввечері того ж дня (24-го жовтня) заплановано спільну вечірку для учасників конференції та гостей із виступом промовця-гостя про наукове значення ювілею та його наслідки.

Всиділо, 25-го жовтня по ранніх Літургіях буде ще одна сесія, на якій будуть виступати доповіді з-поза Філадельфії, культурної та літературної проблематики. Конференція відкрита для ширшої публіки. Очікується чимало учасників з-поза Філадельфії, які зможуть замовити нічліг у недалекому мотелі. Технічним організатором конференції на місці є управа Філадельфійської осересуду НТШ.

Передбачено видати доповіді цієї конференції в окремому томі «Записок НТШ», який у свою чергу входить до загального плану видань Українського Наукового Комітету Тисячоліття, в порозумінні з яким і влаштовується ця Філадельфійська конференція. Наукове Товариство ім. Шевченка в Канаді планує подібну конференцію на кінець листопада в Торонто.

Повна програма Філадельфійської конференції буде опублікована і своєчасно розіслана членам НТШ та поширена серед громадян Філадельфії й околиць. Зацікавлені програмою конференції можуть звертатися до голови Історично-Філософської Секції НТШ, д-р В. Маркуса на адресу: 5733 N. Central Park Ave., Chicago, Ill. 60659.

Появилось нове число
журналу „Бандура“

Нью Йорк. — Тут, за ліцензійно-жовтень, появилось 21-22-ге число музично-літературного журналу-квартальника „Бандура“ за 1987 рік. Відповідальний редактор цього журналу — Микола Чорний; графічне оформлення — В. Пачовський.

Крім статтей, що говорять про українське кобзарство, а в тому і його виконавців, є ще дописи про

діяльність бандуристів, зріст зацікавлення бандурою та про ряд концертів, що відбувалися в Північній і Південній Америці.

Матеріали до цього журналу, як і замовлення на його передплату — річна передплата в Америці — 13 доларів, в інших країнах — 14 доларів — слід слати на таку адресу: School of Bandura, 84-82 164th Street, Jamaica, N. Y. 11432.

В АНГЛІЇ ТЕЖ ГОТУЮТЬСЯ
ДО 1000-РІЧЧЯ ХРИЩЕННЯ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. К.). — Початок пропам'ятного 1988 року, в якому українські громади відзначатимуть 1000-річчя Хрищення в Україні, наближається прискореними темпами. Разом з тим поживається підготовча праця в поодиноких краях і розпочинаються різного роду святкування.

Як це звичайно у нас буває, одні підготовляються до цієї величезної річниці вже довго і планоно, інші починають щойно тепер гарячково „діяти“, щоб не залишитися позаду.

До тих перших належить Крайовий Комітет Тисячоліття у Великій Британії, голова якого інж. Ярослав Гаврих відвідав, перебуваючи в ЗСА, редакцію „Свободи“. Саме від нього довідуємося про довгі та систематичні приготування до відзначення 1000-річчя Хрищення України, які цей Комітет робить вже від 1983 року. Комітет, до якого належать численні українські організації з терену Великої Британії і який там має вже 20 відділів, поставив собі за ціль декілька основних акцій, які є сприятливими для всіх українців, не залежно від релігійної чи партійної приналежності, які виявляв нам голова комітету, активний пластовий діяч. Із цих акцій у підготовці є три ключові: поставлення пам'ятника Володимирові Великому у Лондоні, видання пропам'ятної книги англійською мовою, яка б інформувала чужинців про християнську культуру України, і великий концерт в європейському масштабі у Лондоні з запрошенням церковних та світських діячів з англійського середовища.

Инж. Ярослав Гаврих

Нам цікаво було довідатися від інж. Я. Гавриха як далеко посунулися ці акції і чи будуть вони завершені у 1988 році, бо деякі громадські українські установи щойно тепер розвивають свою працю і ледве чи зможуть її закінчити у ювілейному році. Отож він подав нам вичерпні інформації про стан приготувань та ще й підтвердив брошуркою, яку Комітет під його керівництвом видав минулого року і в якій є повний звіт з усіх праць.

Коли йдеться про будову пам'ятника В. Великому, то ця справа вимагала чималою труду та заходів, щоб дістати відповідне та гідне місце на нього у столиці Великої Британії. Після усіх заходів одержано вже місце в одному з парків, яке належить до міста Лондону, а не сдержаним чи королівським, і знаходиться у центральній частині столиці. Вибрано також проєкт пам'ятника, виконаний відомим мист-

Т. Козир кандидує до
онтарійського парламенту

Тандер Бей, Канада. — Ше в травні ц. р. вибрано радного міста Тандер Бей, Тараса Козира, на кандидата до провінційного парламенту з виборчої округи Порт Артур. Він кандидує від Ліберальної партії і можна сподіватися, що на підставі зростаючої популярності партії, як і особистої популярності Т. Козира в політичному світі Тандер Бей буде мати ще одного

українця членом онтарійського парламенту. Українська громада Тандер Бей, яка не раз виявляла свою національну зрілість та на чолі якої є батько Тараса, довголітній голова КУК Ілько Козира, зрозумів важливість активної участі у цих виборах, де кожний голос може вирішити присутність українця на важливому місці. — онтарійському парламенті.

„Українські етимологічні
словники“ — доповідь
на Міжнародному Конгресі
в Європі

Трір, Захід. Німеччина. — Тут у місцевому університеті відбувся в днях 23-27-го серпня 1987 року четвертий Міжнародний конгрес, присвячений історії мовознавства в різних країнах. Єдиний доповідач з України проф. В.В. Білий („Білий“) із Вінниці не приїхав на цей конгрес і тому українське мовознавство заступав тут проф. Яр. Рудницький із Канади, що одержав окреме запрошення, як сенйор українських лінгвістів у діаспорі.

16-го серпня він виступав із доповіддю в англійській мові про історію української етимології (Зизаній, 1596, Беринда, 1627) і сучасні етимологічні словники: свій власний із 1962-82 рр., І. Огієнка з 1979 р. та збірний київський, що почав виходити в Україні в 1982 році.

Доповідач проф. Рудницького викликав оправдане зацікавлення присутніх, зокрема його етимологічним англо-українським словником, започаткованим у Празі в 1941 році й виданим із

труднощами в Канаді в 1962-82 рр. В своїй доповіді автор порівняв свій словник із першими випусками словників І. Огієнка й збірною працею київських етимологів, що на жаль, перервали видання свого словника й, не називаючи, використували в ньому здобутки українського мовознавства в екзилі.

З нагоди Трірського конгресу вийшов том праць попереднього, Принстонського конгресу (третього), що відбувся в 1984 році в університеті Принстон у ЗСА. В ньому томі надруковано на стор. 639-646 статтю проф. Яр. Рудницького про „українське мовознавство в екзилі“, в якій він хвалить працю В. Чаплєнка, П. Одарченка, Р. Смалюк-Стоцького, Ю. Шевельова, І. Огієнка, П. Ковальова й інших, вказуючи при цьому на недоліки „вітчизняного“ мовознавства в Україні, що не може свідомо розвиватися під тиском московсько-більшовицьких окупантів України.

Помер актор Лі Марвін

Тусон, Арізона. — У місцевому шпиталі тут помер

на розрив серця в суботу, 29-го серпня ц.р., відомий голлівудський актор Лі Марвін.

Марвін народився в Нью-Йорку 1926 року, в родині заможних батьків, що не надало багато часу присвячувати вихованню свого сина. Після відвідування декількох шкіл східного побережжя, у 1942 році і з дозволу батька, Лі покинув середню школу, тим разом вже на Флориді та вписується добровільцем до морської піхоти. Військову службу відбував на Тихому океані, як розвідник-снайпер і там же був поранений. Після 13-ти місячного перебування в лікарні, звільняється з війська і працює на декількох різних народних фізичних роботах, що завели його до Вудстаку. Н. Й. — це місцевий літній театр ставив спектаклі, до яких жартував він звернувся за ролю і її одержав. Після цілої серії різних народних і маловажних ролей, одержав можливість виступати у бродвейській продукції „Біллі Бал“, що у висліді дає йому можливість взяти участь у характерних ролях телевізійних драм в ранніх 1950-их роках. Всі ці виступи довели до одержання ролю додатково актора у фільмі „Юрін де Нейві Нав“, що й спонукало Марвіна перенестися на західне побережжя до Голлівуду.

Після приїзду до Голлівуду він одержав ролю кількаторного вбивнича-психопата у фільмі „Драгнет“ й мабуть ця роля, як жодна до тепер, зробила його дуже знайомим, а спеціально в ролях „поганого типу“. Всеж таки він став одним з найбільш популярних драматичних акторів у Голлівуді здобуваючи признание за участь у багатьох фільмах. За фільм „Кат Балу“ і „Дірі Дозен“ одержав нагороди Оскара в 1965 і 1967 роках.

РЕЖИМ В. ЯРУЗЕЛЬСЬКОГО ВСЕЩЕ
МАЄ КЛОПОТИ З „СОЛІДАРНОСТЮ“

Варшава, Польща. — Тисячі спанієрованих поліціянтів у Польській Народній Республіці намагалися не допустити робітників, членів і прихильників підпільної робітничої профспілки „Солідарність“ до відзначення маніфестаційним способом сьомої річниці дня постанови тієї профспілки, що її пізніше режим Войцеха Ярузельського заборонив законом і намагався всіма способами припинити її діяльність, не зважаючи на симпатії до неї великої частини польського народу.

У понеділок, 31-го серпня ц.р., великі демонстрації в користь профспілки „Солідарність“ і для відзначення річниці відбулися у Варшаві, Кракові, Гданську, Вроцлаві, Лодзі та багатьох інших місцевостях. У Гданську, наприклад, поліція при допомозі гумових палиць, воді, слезоточивих гранат, намагалася розпрорити понад 5,000 демонстрантів, які маршували вулицями міста з плакатами з підтримкою „Солідарності“ і піднесеними вгору руками зі знаком перемоги. Раніше великі маси народу, біля 10,000 осіб, облягали базилику св. Марії, голосно співавши релігійні пісні, клялися з піднесеними вгору руками, просили в Бога свободи і незалежності для Польщі, а у розмовах із західними кореспондентами відкрили критикували комуністичний режим В. Ярузельського який не здібний розв'язати навіть дрібних економічних проблем і тому мусів би давати місце іншим людям, щоб вони виявили більш конструктивну ініціативу.

Світовий конгрес Федерації
Товариств „Об'єднаних Націй“
про людські права

Оттава, Канада (ОУПС). — Тут у державному „Конвенційному Центрі“ відбувся в днях 17-23 серпня 1987 року світовий з'їзд Товариств Об'єднаних Націй з багатою програмою під головуванням пакистанської міністра зовнішніх закордонних справ д-ра Г. Рашід Чудурі з доповідями визначних політичних діячів у тому й генерального секретаря Федерації ТОН д-ра М. Гагмаєра. Як елем монт

реальського Т-ва Об'єднаних Націй проф. Яр. Рудницький взяв участь у сесії конгресу в днях 17 й 18-го серпня 1987 року, знайомлячися з представниками різних делегацій і приймаючи участь у нарадах, які були в цих двох днях. Він подав свою критику Універсальній Декларації Прав Людини з 1948 р., підкреслюючи в ній брак уваги до колективних прав.

У Варшаві менші групи демонстрантів на колінах молилися за душу замордованого тайного поліційного священика Єжи Попелюшка, складали квіти на його могилі, прикрікали боротися за свої права і підтримувати „Солідарність“ та добиватися права для її легальної діяльності. У Вроцлаві поліція на передодні демонстрації заарештувала одного з провідних лідерів „Солідарності“ Владислава Фразинюка, але це їй не допомогло зменшити значення і силу демонстрацій. Польське священицтво, включно з деякими єпископами, закликало компартію і уряд замиритися з робітничим рухом і шукати спільної мови для відбудови економіки і престигу держави. У Гданську і Варшаві особисту участь в маніфестаціях брав Лех Валєнса, лідер забороненої профспілки, яка, на думку західних політичних спостерігачів, все ще користується підтримкою польського суспільства.

В СССР МАЮТЬ НАМІР
ОПУБЛІКУВАТИ РОМАН
„ДОКТОР ЖИВАГО“

Москва. — Журнал „Новий Мір“ оголосив про намір публікувати великий роман Бориса Пастернака „Доктор Живаго“, починаючи з січневого числа. У зв'язку з цим газета „Вашінгтон Таймс“ передрукує статтю московського кореспондента газети „Нос Цюрхер Цайтунг“ Ульріха Майстера, присвячену регабілітації Б. Пастернака в СССР.

Газета нагадує, що саме публікація цього твору в Італії в 1957 році стала причиною для початку цькування письменника. Його примусили відмовитися від Нобелівської премії, яка була йому присуджена за цей роман, а його смерть була прискорена кампанією ненависті, розв'язаною КГБ. В цьому році були зроблені важливі кроки на шляху до повної регабілітації Б. Пастернака. Широкий резонанс дістали пастернаківські читання в травні, на яких вперше публічно появились Лілія Чуковська. 80-річна майже повністю сліпа письменниця говорила про те, яких мук коштували Пастернаку віть кілька рядків телеграми, яку він так і не вислав (телеграми, в якій він відмовлявся від Нобелівської премії).

Хрущовська „відліга“ не затримала Б. Пастернака, підкреслила Л. Чуковська, яка сама попала в неласку після того, як її виключили зі Спілки письменників за підтримку Алєксандра Солженицина. Спеціальною постановою Пастернак посмертно був поновлений в Спілці письменників. Важливою літературною подією стала публікація мемуарів 87-річної Тамари Івановни Ісаака Бабеля, який загинув в ГУЛагу. В цих мемуарах, скорочених цензурою, Іванова описує найтяжчі для Пастернака місяці 1958 року. Вона жила в сусідстві з письменником і часто зустрічалася з ним.

У Майстер пише, що під час травневих публічних читань кілька ораторів старались виправдати ті ідеологічні міркування, згідно з якими роман „Доктор Живаго“ був заборонений, але аудиторія з презирством реагувала на ці жалюгідні спроби.

Такого роду виступи, пише журналіст, говорять про те, що регабілітація Пастернака викликає опір із сторони письменницької бюрократії.

Советська шпигунка
засуджена на вісім років

Дюссельдорф, Західна Німеччина. — Верховний суд землі Північний Рейн-Вестфалія засудив советську шпигунку Маргарет Гюке на вісім років ув'язнення. 51-річна М. Гюке визнана винною в тому, що передавала Советському Союзу секретні інформації. Вона працювала секретаркою в канцелярії президента Західної Німеччини від 1959 до серпня 1985 року, тобто до арешту. Гюке мала доступ до паперів п'ятиох президентів і до всіх урядових повідомлень, які надходили до канцелярії.

На суді Гюке розповіла, що росла в родині, де не відчувала любові й ласки. Коли вона влаштувалася на державну працю, то не була замужем і почувалася одинокою. У 1968 році Гюке познайомилася з Францом Беккером і полюбила його. Їх відносини продовжували

ся до 1973 року. Вже у 1971 році вона почала передавати своєму коханцеві, який виявився советським агентом, секретні інформації. Советською шпигункою вона залишалася і після розриву відносин з Беккером. Суд встановив, що советська господиня заплатила Гюке за весь час 33 тисячі марок (18,3 тис. доларів). Незначна сума, якщо врахувати, за що вона заплачена. Маргарет Гюке мала доступ до повідомлень про обмін інформацією між Західною Німеччиною і її союзниками, про розходження в НАТО в тих чи інших справах, про суперечки в кабінеті міністрів Західної Німеччини. Гюке перефотографувала всі документи мікроскопічним фотоапаратом і передавала їх советським господарям. (Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

У МІСТЕЧКУ АРКАДІЯ, на Флориді родина Рей зазнала великих пошкоджень, як матеріальних так і духовних, а все це тому, що, їхні три сини у віці десяти, дев'ять і вісім років, були виставлені на небезпеку через перелив крові і до їхніх організмів попав вірус АІДС. Однак, в п'ятницю, 28-го серпня ц.р. від загадкового вогню згорів їх дім, що і спричинило їхні рішення, виїхати з Аркадії. Співмешканці цього містечка заявили пресі, що ворогами їх та їхніх родин не є родина Рей, але АІДС, і страх перед цією хворобою, що помімо всіх запевень різних властей для них є незрозумілою.

НЕЗАБОРОМ МАЙЖЕ СІМ мільйонів домашніх господарств одержать книжечку з детальним описом хвороби АІДС, котру видав уряд. Ця книжечка викликала суперечку між адміністрацією президента Роналда Регена і Конгресом чи має вона бути масово розповсюджена. Виглядає, що ця 36 сторінкова брошурка, зладжена Генеральним лікарем ЗСА д-ром С. Купом, таки не буде розіслана всім, бо Адміністрація заявила, що ця брошурка з задором і надто детальна для пересічного читача. Однак на бажання всі можуть її отримати.

ЗМІНЕНА ВЕРСІЯ проєкту підсилювача, протікаюче опечатання якого спричинило вибух ракети „Челленджер“ вперше була випробувана в четвер, 27-го серпня ц.р. Точні результати цих випробувань будуть відомі щойно за тиждень, однак офіційні чинники Крайового управління аеронавтики і дослідження простору, як і виробники ракети Мортон Тікол Інк., заявили, що жадних позначок ранніх клопотів із цим проєктом не видно. Адмірал Річард Трулі, співдиректор простірних полетів НАСА казав, що це день усмішок і задоволення, на який вже довго чекали.

ВПРОДОВЖ УРЯДУВАННЯ президента Роналда Регена, крайові розвідки агенції і високо поставлені урядові особи, постійно ведуть боротьбу за те, чи розвідки матеріалів, що їх пригтовляють для Президента були виправдані в користь політики адміністрації. Вповні цей конфлікт виявився цього року, як Конгресові комісії Іран-контра афери зробили це головною точкою їхніх провірок. Декілька членів цих комісій заявили, що знайдені нові документи і приклади, які вказують на те, що Центральна розвідка агенція (СІ-Ай-Ей) спеціально виправляла свої оцінки про Іран і Пастернака.

СВОБОДА

FOUNDED 1983

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНСОЮЗУ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Право на самовизначення народів

Право на самовизначення народів виринуло, як реальна міжнародна проблема під час Першої світової війни, коли президент Вудро Вільсон признав це право — на жаль — тільки двома народами, які входили у склад австро-угорської монархії, полякам і чехам. Галицькі українці реалізували це право на власну руку, власною імпровізованою збройною силою 1-го листопада 1918 року. Упадок царату в Росії дав можливість Наддніпрянській Україні розпочати власний визвольний збій. Друга світова війна принесла нещастя Європі, створивши союветську імперію, яка, вкинувши до коша постанову Ялтинської конференції про повернення демократичного стану у країнах окупованих Третім Райхом, перетворила самостійні до того часу країни у союветських сателітів. Але водночас та сама Друга світова війна дала у висліді деколонізацію Африки, Азії й Океанії — невідомі широким колам світу народи тих континентів через ніч проголошували свої самостійні держави. Поки вони стабілізувались — йшли ще криваві пересправи — у Конго, що перезвалось на Заїре, в Алжирі, якого не хотіла позбутися Франція, у Південній Азії, де Бангладеш відірвався від державної спільноти з Пакистаном.

Сьогодні право народів на самовизначення — це самозрозуміла правда. Воно існує у теорії тільки в Європі, де володіє Союветський Союз із своєю однопартійною комуністичною диктаторською системою. Але і та забріхана система в теорії принцип самовизначення признала, залишивши фірму „самостійних республік“ 15-ти країнам, між ними УССР, насправді для замирення очей тамтешнім народам та для легшої русифікації під гаслом „одного радянського народу з російською мовою і культурою“. Проте обман і брехня не можуть панувати під кінець сторіччя. Коли Вудро Вільсон знав тільки два народи, яким признав право самовизначення, а Франклін Делано Рузвельт розпоряджався долею народів у Ялті у порозумінні із Сталіном без згоди даних народів, то Роналд Реген створив із принципу права народів на самовизначення одну з основ своєї закордонної політики. Очевидно, Америка не може вести війни задля реалізації того принципу. Але Роналд Реген раз-у-раз пригадує голосно цей принцип.

Пригадав його Президент теж у промові в Лос Анджелесі у середу 26-го серпня 1987 року. Поштовх до цієї промови дало рішення Західної Німеччини, щоб виректиса 70-ти американських ракет типу Першія, стаціонарних на території Західної Німеччини, якщо вони мають становити перешкоду для американсько-союветського порозуміння щодо ліквідації ракет на коротку і середню віддасть. „Бути оптимістом щодо відносин із Союветським Союзом — ризикова річ, але тепер існує реальна підстава для оптимізму“ — чули ми у телевізійному коментарі. Цей оптимізм передбачує, що у вересні цього року прибуде до Нью Йорку Міхаїл Горбачов на сесію Генеральної асамблеї Об'єднаних Націй і при цій нагоді зустрінеється у Вашингтоні з президентом Регеном на новій конференції на вершинах та підлише з ним перший в історії договір не про обмеження, а про редукацію денких родів стратегічної зброї. Ця нова конференція на вершинах, яка появилася на овиді, яка залежна ще від остаточного виготовлення подробиць державним секретарем Джорджем Шульцом і його союветським партнером Едуардом Шеварднадзе, ще окрема тема, поки що не актуальна. Можна тільки згадати, що реальною та концепцією постільки, поскільки обом названим державним лідерам залежить на тому, щоб таки підписати такий документ. Міхаїл Горбачов прагне відвернути увагу мільйонів союветських громадян від внутрішньої економічної кризи, а Регенові потрібне скріплення свого авторитету перед президентськими виборами в наступному році. Такий договір з СССР затулив би рота ліберальним демократам та всім іншим „піснїкам“ і доказав би, що у переговорах із Союветським Союзом можливий успіх тільки тоді, коли переговорювати з позиції сили, а не слабості.

Для нас, українців, найважливішим моментом із цієї промови Президента в Лос Анджелесі був саме заклик до Горбачова, щоб він подивився на право на самовизначення народів. Практично це не матиме тепер жодного значення, бо союветська імперія не передеде самогубства, яким був розвал „єдиної неподільної“ на самостійні ні від кого незалежні держави. Але так воно скорше чи пізніше станеться і добре, що американський Президент пригадав живучість цього принципу.

Чим більше віддаляємося від часу створення і боротьби Української Повстанської Армії, тим сильніше утворюється у нашій свідомості небуденність та історичне значення цієї збройно-політичної структури українського народу під час Другої світової війни.

Відомо, що німецько-союветська війна 1941-45 років стала в історії України її черговою трагедією. Вона принесла українському народові жальні знищення його матеріальної і духовної культури, загубила коло сім мільйонів людей. Це страшене кровопролиття сталося майже по слідах спричиненого комуністичною Москвою в Україні голокосту у 1930 роках, жертвою якого впади мільйони українських селян і тисячі діячів культури. А коли літом 1941 року німці окупували Україну, вони винесли новий погром нашому народові.

Трагедією України під час Другої світової війни було й те, що не було тоді у світі ніякої сторонньої політичної сили, яка була б готова давати допомогу українському народові. Ми були осамітнені та ізольовані.

У журналі „Промінь“ ч. 7, за липень 1963 року я помістив статтю з циклу „Я пригадав собі...“ п. 3. „Моя зустріч із Катрею Гриневичевою“ і там згадував, як одного гарного дня, весною в 1940 році, зовсім несподівано зустрів я в Криниці, на Лемківщині, Катрю Гриневичеву, яку я знав ще зі Львова, зі зустрічей у редакції „Неділя“, і як моя дружина, Іванка, запросила Катрю до нас, до „Юранду“ (назва вілли де ми тоді мешкали — прим. А.К.), щоб трохи погуторити.

З того часу пані Катря була нашим дуже частим гостем, заворулюючи нас своїми чудовими оповіданнями, зокрема згадувала свої молоді літа, проведені в польському оточенні, в Кракові, де вона зустріла Василя Стефаника, який допоміг їй „відкопатися“ з-під німців, а потім і тільки свідомою українкою, але й українською письменницею та громадською діячкою.

У цій своїй статті я пропустив один цікавий епізод з її життя, який вартий уваги для характеристики цієї доби у відношенні до Івана Франка. Цей епізод хочу навести сьогодні і в той спосіб пригадати нашій громаді що заслуговує письменниці, редакторки і публіцистки з приводу 40-річчя її смерті.

„У Кракові, в чужому польському оточенні, в чужій німецькій школі, провела я — оповідала пані Катря — цілу мою молодість. Української мови я не знала зовсім, бо в дома говорили польською мовою, а в школі німецькою“...

...Вже дорослою паніною, маючи 18 років, я пізнала ближче Артура Гурського...

Мирослав Прокоп

У 45-ТІ РОКОВИНИ УПА І 40-ВІ РОКОВИНИ РЕЙДУ НА ЗАХІД

Як в таких умовах фізичного і духовного послаблення народу, та окупантського терору міг народитися організований спротив народу, зокрема боротьба Української Повстанської Армії, і чому вона завдала свій успіх? Для цього було декілька причин.

По-перше, як не раз у минулому, українська нація виявила в Другій світовій війні незвичайну життєздатність і спроможність відбудуватися. Вже в перших тижнях німецько-союветської війни, в дуже важких умовах, народжувалися різні установи громадського, церковного, господарського, наукового, культурного життя, наладжувалася соціальна самодопомога, дарма, що на все це швидко надали накладли руку. А впері з цим прийшла підпілля, згодом повстанська боротьба. Повторюється отже те, про що пізніше так писав Євген Сверстюк, аналізуючи різні межові ситуації українського народу: „Ніякою логікою не пояс-

нити нам наших відроджень після поразок... на вирубавали на пні, забуваючи у п'яному газаді, що в глибинах недосяжне коріння...“

Подруге, однією із найважливіших передумов успіхів УПА була її чітка і мобілізуюча маси програма, себто проголошена весною 1943 року платформа боротьби за самостійну українську державу, за політичну і соціальну демократію. Ця програма з одного боку відзеркалювала історичні прагнення українського народу, окремих його верств, а з другого, була яскравим запереченням антинаціональних, імперіалістичних, тоталітарно-диктаторських концепцій і систем, які українському народові намагалися накласти нацисти і московські комуністи, щоб його втримати у тривалому рабстві.

Потретьє, сила УПА була в тому, що вона могла спертися на діючі тоді підпільні мережі ОУН. Треба пригадати, що заки головне

командування УПА перебрав ген. Тарас Чупринка, першим Головним Командиром УПА, що її ініціювала ОУН, був тодішній провідник ОУН на Волині і Поліссі Дмитро Клячківський (полк. Клим Савур). Без ОУН, без її досвідчених в підпільній боротьбі кадрів, немислимо уявити повстання і дій цієї УПА, яка витримала в боротьбі проти німецьких і московських імперіалістів на протязі понад сім років, себто від 1963 до початку 1959 років. Без такої підготовки могли під час останньої війни існувати окремі індивідуальні чи групові корисні повстанські ініціативи та короткотривалі і тереново обмежені дії — як це було у 1918-1922 роках, але тривалої формальної типу УПА, про яку сьогодні говориться, не існувало б.

Треба, однак, підкреслити, що незалежно від вкладу ОУН у повстання і дії УПА, вона, УПА, ніколи не була збройним раменем ОУН, але збройно-політичною формалією загальнонаціонального типу. І співтворили УПА та боролися в її рядах українські патріоти незалежно від групової приналежності.

Закінчення буде.

Андрій Качор

„КАМЕНЯРИ“... Т. ШЕВЧЕНКА

Споми́н з приводу 40-річчя смерті Катрі Гриневичевої (1875 - 1947 - 1987)

кого, польського письменника і передового діяча „Молодої Польщі“ і щойно він освідомив мене, що я українка. З того часу я почала вивчати дуже енергійно українську мову, яку в семінарі заведено для польок, які бажали йти на учительську працю в Східній Галичині“.

У тому ж самому часі, в Кракові зібрався більший гурт українських студентів, які навчали мали свою Академічну Громаду, а також вони підготували ґрунт для створення у Кракові філії Матрічного Т-ва „Прогресу“ у Львові.

Відкриття філії „Прогресу“ мало відбуватися з церемонією, але в тому часі це не вийшло (прим. Ред.) Франкові.

Декламаторка, тепер пані Гриневичева, думаю, — каже Стефанік, — не взяла на себе непростимого гріха“.

От і так Катря Банах-Гриневичева, за намовою В. Стефаніка, поему І. Франка „Каменярі“ включила до творів Т. Шевченка. На закінчення цього споми́ну хочу подати короткий життєпис письменниці та її головні твори. Катря Гриневичева, народилася в родині Банахів у Винниках коло Львова, 19-го листопада 1875 року, а померла 26-го грудня 1947 року в таборі переміщених осіб „Орлик“ у Берхтсгадені, в Німеччині. Освіту здобула в Кракові, де її батько був австрійським державним урядником. До української літератури звернулася під впливом В. Стефаніка та І. Франка. Мистецтва поезії в „Літературно-

Про що подію, згодом, В. Стефанік написав так:

„Декламувати буде на сцені „Прогресу“ молоденька Катря Банахівна, студентка учительського семінара. Дівчатко рум'яне, чорнобриве, всі молоді за нею поглядують. Панна Катря декламує гарно. Відраділа мала доручення, як вийде на естраду має почати так: „Каменярі, поезія Тараса Шевченка“... Та треба робити через каноніка о. Борсуча і його співдружника о. Козловського. Панна Катря декламує прегарно. Публіка дуже адоволенна, бо що вільно Шевченкові, того не вільно було (в тому часі — прим. Ред.) Франкові.“

Декламаторка, тепер пані Гриневичева, думаю, — каже Стефанік, — не взяла на себе непростимого гріха“.

От і так Катря Банах-Гриневичева, за намовою В. Стефаніка, поему І. Франка „Каменярі“ включила до творів Т. Шевченка.

На закінчення цього споми́ну хочу подати короткий життєпис письменниці та її головні твори.

Катря Гриневичева, народилася в родині Банахів у Винниках коло Львова, 19-го листопада 1875 року, а померла 26-го грудня 1947 року в таборі переміщених осіб „Орлик“ у Берхтсгадені, в Німеччині. Освіту здобула в Кракові, де її батько був австрійським державним урядником. До української літератури звернулася під впливом В. Стефаніка та І. Франка. Мистецтва поезії в „Літературно-

Науковому Віснику“, в „Буківнику“, в роках 1909 - 11 редагувала дитячий журнал „Дзвіночок“, що його видавало Українське Педагогічне Товариство у Львові. Під час Першої світової війни Катря Гриневичева вчителювала в таборі українських виселенців у Гмінді, в Австрії (1915-17). В тому ж часі вона також була співробітником виданого Союзом Визволення України. У 1918 році була редактором часопису „Українське Слово“. Після закінчення Першої світової війни і наших визвольних змагань, Катря включилася активно в громадську працю і була навіть у 1922 році головою Центрального Об'єднання Українського Жіноцтва Галичини і Волині — Союзу Українок.

Її літературна спадщина ще досі не упорядкована. Вона написала декілька оповідань і нарисів п. з. „В дорозі до Сихен“ (1923), повість „Непоборні“ (1926), „Шоломи в сонці“ (1929), „Шестикрилець“ (1935) та друкувала багато в часописах і журналах, що досі ще не зібрано в одну повну збірку її оповідань. Майстерність Катрі Гриневичевої проявляється особливо в стилізації народної мови і тонкій архайзмі лексикі історичних повістей, чим записала себе до найвидатніших представників прози українського модернізму.

Ця згадка хай буде зарозом і виявом нашої пошани до Катрі Гриневичевої, яка 40 років тому померла. Її тлінні останки спочивають на німецькому цвинтарі в Берхтсгадені та чекають, щоб колись їх перевезли до Винник коло Львова, де вона народилася і де відтак часто була і що місцевість дуже любила.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Б. Ш.

Концерт ансамблю „Бандура“ в Мюнхені

Українці Мюнхену мали рідкісну нагоду послухати в неділю, 2-го серпня н.р., у домі українського католицького душпастирства концерт ансамблю „Бандура“ з Перемішля у складі: Оля Левчишин, абсолютенка Краківської консерваторії, як мистецька керівниця та члени — Рома Золотник, Ірина Піхович, Мирослава Осечко й Олександра Смолятин. Ансамбль заснувався у 1978 році, а бандуристи грали раніше в мандоліновій оркестрі й співали в церковному хорі під диригентурою Володимира Паїташа, що було для них доброю підготовкою до гри на бандурі. Ансамбль дав досі в Польщі — із дворічною перервою — понад 90 концертів у таких містах як Гданськ, Сопот, Козалін, Краків, Варшава, Вроцлав, Ліґница, Зелена Гора, Люблін, Перемішль й інші, а також концерти в Бельгії й Італії. Крім керівниці ансамблю Олі Левчишин, її товаришки є музичними аматорками із закінченими академічними студіями в інших професіях. Тому тим більше треба цінити їхню любов до бандури і посвяту вільного від заробітної праці часу для мистецького вивчення репертуару і приготування концертних поїздок.

При тому хочемо згадати ще про другий ансамбль бандуристок, що його створив 1983 року Лев Сивичівський при українському Суспільно-Культурному Товаристві у Гданську, а його керівником стала у 1985 році Олександра Гбур. Цей ансамбль дав понад 30 концертів, організованих клубами Українського Суспільно-Культурного Товариства, а 1985 року награв дві аудіо для польського радіо. Отже теж українці в Польщі плекають наш історичний інструмент і передають його наступним поколінням, що є відродженням.

Ансамбль „Бандура“ прибув до Мюнхену, щоб взяти участь в десятиденному курсі гри на бандурі, організованому щорічно Фондом Українського Вільного Університету в ЗСА під головуством енергійного проф. д-ра Петра Гоя. Програма концерту складалася із 20-ти точок, в тому із 17 пісень в супроводі бандури та трьох інструментальних творів: „Запорізький похід“ твір на мотиві історичних пісень, „Чорноморський козак“ з опери „Запорожець за Дунаєм“ С. Гулака-Артемовського та відомий „Запорізький марш“ Гр. Кітасото. На пісенний репертуар склалися три композиції до слів Шевченка („Зоре моя вечірняя“ — музика І. Гладкого та „Уперетий хом'ячок“ й „По доробі вітер віє“ —

мелодія народна), а далі рідкісні сентиментальні пісні сучасних композиторів: „Леліси“ О. Білаша, „Тихо над річкою“ П. Батюка, „Марена“ й „Ой, маю я чорні брови“ В. Войта, жартівлива пісня „Ти до мене не ходи“, В. Лобка, „Ішов козак потайком“ в обр. Голєнка, та ще декілька відомих народних пісень в музичній аранжировці ансамблю, як „Ішов козак за Дунай“ та безсмертне „Взяв би я бандуру“ й т.п. Вдумливо настроювала слухачів остання стара галицька пісня „Де Дніпро наш котить хвилі“ М. Вербицького (автора нашого національного гімну) а спеціально її рефрен: „Україна, Україна, славіний край козакий“.

Належить признати, що бандуристи виявили естрадну дисципліну, вправну техніку гри, голосову милозвучність і музичну інтерпретацію; в цілому відчувалося, що вони виступали на великих сценах. В черзі пісень відбивав, на жаль, невідомий підпідписаний Кант по Почаївську Богоматір М. Леонтовича, скомпонований на хор. Оля Левчишин співала сольно, яке в оригіналі написане для баритона, непотрібно повторила теж заспів тенора, що звучало неприродно, а до того солістка співала сама ще й хорівий приспів при дуже скромному акомпанюванні тільки однієї бандури. Ефект пісні був зовсім втрачений і ми б радили не брати її в майбутньому виконанні до репертуару.

Бандуристи виступили у першій частині концерту в барвистих народних блузках, а в другій у стилізованих вишитих сукнях, що миловало очі публіки, яка нагороджувала кожну їхню пісню яскравими оплесками, а на закінчення вручила їм китичку квітів.

Після концерту можна було купити платівки, награні в краківській філармонії 1986 року з нагоди концерту в честь Т. Шевченка, в якому брали участь теж інші українські ансамблі, як „Лемківщина“, „Осолов'яні“ та бойківська капеля „Сусідки“, що видали окрему платівку п. з. „Полонини, пісні лемків і бойків“.

Платівка наших гостей називається: „Бандура гомін степів України“ та передає три інструментальні твори А. Бобира, С. Баштані й М. Дремлюги у виконанні абсолютенки відділу бандури Київської консерваторії, Анни Сивичівської-Храпак, п'ять народних пісень у виконанні ансамблю бандуристок з Гданська та шість народних пісень у виконанні ансамблю „Бандура“.

Наші земляки з Польщі вихвали на черговий концерт до Бельгії, залишаючи серед нас незатертий споми́н.

ЗВЕРНЕННЯ БЛАЖЕНІШОГО МИРОСЛАВА-ІВАНА

II.

Ідучи слідами Слуги Божого Митрополита Андрея і мого Великого Попередника Блаженішого Йосифа Ісуповічанина, у кілька місяців по його смерті, звернувся я до українського народу 21-го квітня 1985 року, а відтак з більшим закликом 17-го квітня 1986 року з проханням про поміч завершити ці діла, які мені вилилися у своїй спадщині. Згідно з його волею і з підтримкою наших Владик я взявся за розбудову Українського Католицького Університету й викінчення мозаїки у Соборі Святої Софії. Усі пожертви, які зібрав я від час своїх візитів-подорожей передав я на ці діла. А жертвенність нашого люду була не абияка.

Подаю окремі вияви цієї жертвенності за єпархіями:

ЗСА	
Філадельфійська єпархія	10,000 ам. дол.
Стемфордська єпархія	18,000 ам. дол.
Пармська єпархія	10,000 ам. дол.
Чикагська єпархія	72,000 ам. дол.
Разом:	110,000 ам. дол.
Австралійська єпархія	62,000 ам. дол.
Канада	
Вінніпезька архієпархія	55,000 кан. дол.
Едмонтонська єпархія	50,000 кан. дол.
Саскатунська єпархія	17,000 кан. дол.
Нью-Вестмінстерська єпархія	9,000 кан. дол.
Торонтонська єпархія	165,000 кан. дол.
Разом:	296,000 кан. дол.
Разом:	220,000 ам. дол.
Приватні пожертви і Західна Європа	65,000 ам. дол.
Організація „Церква в Потребі“	280,000 ам. дол.
Німецький єпископат	25,000 ам. дол.

Отож, всіх пожертв на протязі останніх двох літ я одержав на цю ціль коло 762,000 американських доларів. Минає рік з того часу і я хотів би представити вам стан робіт та фінансових засобів для покриття витратків.

Розбудова будинку КУК вийшла вже у фазу внутрішнього викінчення. Її повинні викінчити за два місяці перед контрактним терміном, тобто у жовтні, замість у грудні цього року. Викладення мозаїки в Соборі Святої Софії поступав поволі вперед і до кінця літня повинні бути викінчені лук над храмом вірних частини від входу до куполи. Бічні нави в самому храмі вже готові. Коли ці праці будуть завершени, лишаються ще всі хори та два балькони над святилищем, разом коло 220 квадратних метрів, з яких дещо буде мальоване і викладене мозаїкою. Закінчення всіх робіт годі передбачити з точністю. До прикраси стін треба ще допрацювати вставлення бронзових дверей, належне освітлення, окрім церковного утварю, як ризи і т.п. потрібні головню в час торжеств Ювілейного Року та майбутніх більших святкувань.

А ось кошти цих робіт. До кінця 1987 року на саму будову УКУ буде виділено 575,000 ам. дол., та до завершення мозаїк у Соборі Святої Софії доведеться покрити дальших 250,000 ам. дол. Отож, лиш завершення першої фази робіт коштуватиме около 825,000 ам. дол., не забуваючи, що слід ще встановити алярмову систему, електричне освітлення, меблі, вивинувати відповідними машинами і т.п.

Та щоб належно сповнити волю Покійного Патріярха Йосифа нам ще треба багато доклати. Потрібний нам окремий будинок на музей, на бібліотеку і склад книжок. Треба побільшити Колегію Святої Софії, яка знову наповнюється надійними молодими людьми. Для належного завершення всього нашого церковного осередку потрібно бодай 2,000,000 — (два мільйони американських доларів).

Ця сума, на перший погляд, може виглядати нам понад сили, та такою вона не є, напевно українському народові на поселеннях на тому залежить, щоб вдержати свої рідні, релігійні установи, у яких виховуватимуться молоді люди, що продовжуватимуть спадщину наших батьків. Доки Главі і Отцеві Української Католицької Церкви не дозволено буде вернутися до рідного Львова,

цей осередок служимте за його тимчасовий осідок управління. До цих місць прибує на другий рік, під час наших ювілейних святкувань Святої Отчеї Папа Іван Павло II. Не постидимо себе перед Вселенським Архиреем, але в гідних приміщеннях приймиймо його як нарід зрлий з тисячолітньою християнською традицією! У цьому Соборі він молитиметься за нашу Церкву і нарід, і в цьому Соборі на вічні часи молитимуться священники за всіх благородних добродішних святого храму цього!

Скільки в нас марнується різного гроша, як часто беруть важко зароблені українські гроші, головню зі спадків, ворожі, безбожні, комуністичні руки! Не даймо їм пропасти, а скеруємо їх на правильну і належну ціль — на нашу рідну Церкву. Разом з с.с. Павлом закликаю весь український нарід: „Тому що відзначається у всьому, — у вірі, у слові, у знанні, у всякій пильності й у нашій любові до вас, треба вам відзначитися і в цій добродійній справі. Я не кажу як наказ, але заради доблесті інших випробувати щирість вашої любови... Даю в цьому лише раду: воно бо вам личить, вам, що перші минулого року почали цю збірку, не тільки робити, але й бажати. Тепер же закінчіть її, щоб так, як гаряче бажали, так і довершили за своєю спроможністю“ (Кор. 8, 7-11)

Отож, ще раз закликаю увесь український нарід організувати у своїх митрополіях, єпархіях, екзархатах, парафіях, громадах і організаціях збірки на розбудову Українського Католицького Університету і на Собор Святої Софії в Римі, головню тепер напередодні Ювілею нашого християнського тисячоліття. Всі свої пожертви і дари прохаю посилати безпосередньо у формі чеку на мое ім'я: His Beatitude Myroslav Ivan Cardinal Lubachivsky, Piazza Madonna del Monti 3, 00184 Roma, Italy, в листі зазначуючи, чи пожертва призначена на розбудову УКУ чи на Собор Святої Софії. Громадяни ЗСА і Канади, які бажать відтягнути свою жертву від податку, можуть зробити це випишучи чек на St. Sophia Religious Association of Ukraina Catholics, виступаючи його до крайового бора Товариства „Свята Софія“ враз із заміткою, що згадана пожертва має бути переслана до мене на вищезгадану ціль.

Дорогі во Христі браття і сестри! Ще раз повторюю не (Закінчення на стор. 3)

Відсвяткували 40-ліття зразкового душпастира протопресвітера о. С. Біляка

У неділю, 16-го серпня ц.р., парафіяльна громада української православної церкви в М'ямі відзначила особливу дату, пов'язану з життям свого настоятеля протопресвітера о. Степана Біляка. Перша дата — це 70-ті роковини його народження, а друга — це 44-річчя його душпастирства. У підготовці імпрези особливі активні були парафіяльні Сестрицтво і парафіальна Управа. Сестрицтво відповідало за організацію прийняття, а Управа за ювілейну програму.

Протопресвітер о. С. Біляк

увагу, пам'ять і несподіванку.

У святкуванні панували щирість, пошана і особливе відношення до ювілянта, як душпастиря і як українського зразкового громадянина патріота.

Протопресвітер о. Степан Біляк є довголітнім священником Української Православної Церкви, він колишній голова Консistorії УПЦ в ЗСА, член Контрольної Комісії УНС, народжений митрою покійним Митрополитом Іоанном, а саноном протопресвітера нагородив його Митрополит Мстислав.

Останні чотири роки о. Степан Біляк є настоятелем православної громади святого Миколая в М'ямі, де завдяки його керівництву й умінню співпрацювати з людьми створилися умови до відродження сильної й активної православної громади в усіх ділянках громадського життя, що є міцною запорукою майбутнього зросту парафії у заплянованому перенесенні до Голлівуду.

Ювілейне прийняття закінчилося щирим „Многая Літа“ ювілянту, паніматі Олені та його присутній родині. Молитвою до Бога закінчилося свято, присвячене 70-літтю зразкового душпастиря протопресвітера о. Степана Біляка.

Управа парафії

Пам'яті А. Кобринської

Бл. п. Анна Кобринська упокоїлася 10 серпня 1987 року. Вона походила з роду давньої шляхти Кобринських, які в ранньому нововіччі замандрували з сусіди з Полісся меж, де лежить місто Кобринь, в західній території українських земель і осіли в Галичині. Тут вони брали активну участь у громадському житті української спільноти. Особливо в XIX ст. цікавила їх суспільна праця інтелектуалів. Довідуюся про батька Анни і її брата інж. Романа, що він був суддею в Бережанщині, відомим з солідності й акуратності в його судейській практиці. В домі батьків Анни й Романа панувала шляхетна атмосфера, якийс стійкий спокій, привітне відношення до оточення, мирне співжиття з громадянами. А рівночасно дбайливість про виконання завдань праці, відповідальність за її акуратність, у пошук національної гідності як члена українського народу. Ці прикмети одиличий дити подружжя Кобринських.

Ці прикмети характеру внісла з дому і Анна та поглибила їх, здобувачи середньосередні знання в гімназії Сестер Василіанок у Львові, де закінчила навчання іспитом зрілості в 1920 році. Для університетських студій вибрала географію та бібліотекарство. Набула їх повністю в Ягеллонському університеті у Кракові. Старинне місто Краків вплинуло своїми історичними пам'ятками на молоду студентку Анну. Дивлячись і студуючи ці пам'ятки польської культури, Анна вчилася й розуміла, як треба шанувати свою культуру. За збереження і шанування традицій і вартостей української культури не довелося майстрів філософії Анні вчителювати на рідних землях. А праця для чужої, не своєї молоді боліла, гірка, невдячна. Тому Анна воліла обійтися скромною зарплатою працюючи в бібліотеці Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові. На цій праці заспокоїла її Друга світова війна. Треба було пережити роки першої польської окупації, а також і німецької.

Поновний прихід більшовиків до Галичини примусив родину Кобринських, Анну, її брата Романа та його дружину Марію — покидати рідний край, йти на добровільне вигнання і остаточно опинитися за океаном у Нью-Йорку. Тут, як і більшості наших інтелектуалів, довелося Кобринським прийняти фізичну працю, хоча вони були освіченими людьми. Та Анна не вдовольнилася прожитковим працею. Вона вчила також у школі українства в Нью-Йорку, бажачи прислужитися нашому суспільству своїм університетським знанням. Мала спеціальний підхід до навчання предметів рідної культури. Який і точний виклад предмету, гідна вчительська постава й дружне материнське-товаришське відношення до молоді викликали пошану до неї і любов до навчальних предметів. Праця мгр Анни Кобринської в школі аж до часу її переходу на смертну залишила вразливий позитивний слід на полі виховання української молоді нашої діаспори.

Потреба досвідченої особи в ділянці бібліотекознавства звернула увагу на мгр А. Кобринську. Заангажував її проф. Роман Смольський до праці в бібліотеці Наукового Товариства ім. Шевченка в Нью-Йорку. І в цій ділянці виявила Анна Кобринська свій досвід і хист. Працювала три дні в тиждень над упорядкуванням каталогів книжок для бібліотеки і відповідним розміщенням їх на відкритих полицях і в закритих шафах. Допомогла теж упорядкувати й описувати архівні матеріали. Мгр Кобринська працювала теж у Бібліотечній Термінологічній комісії НТШ. Та, на жаль, її праця в бібліотеці перервалася до смерті голови НТШ проф. Матвія Стахова перепишування на матриці довгі статті й різномірні урядові листи. Управа канцелярії НТШ доручувала їй полагоджувати поштові посилки книжок, або привозити книжки від дарувальників. До того слабкий стан здоров'я затулював її вранці-годи вдома або в шпиталі по кілька

днів, не раз тижнів. Тому черговий голова НТШ проф. Осип Андрушків звільнив її з праці. Та мгр Кобринська прихилила добровільно до НТШ за головування проф. Ярослава Падюха, виконуючи улюблену її бібліотечну роботу. Була це неперіодична, але корисна праця, що тривала до перепроходження НТШ до нового будинку при 4-й авеню. І після переїзду НТШ до нового будинку Анна Кобринська цікавилася справами бібліотеки, жаліла, що при переносі пропало понад тисячу написаних нею каталогів карток. І знову затяжна недуга не дозволяла їй хоч заглянути до нового будинку.

Наложити також згадати з великим признанням про працю мгр Кобринської в комітеті святкування 50-ліття першої 125-ліття останньої матури абітурієнтки гімназії Сестер Василіанок у Львові в 1964 році. Під час з'їзду з нагоди цих роковин, що відбувся на Союзі на весні того ж року, Анна Кобринська з допомогою товаришів улаштувала виставку світлин із майже 60-літнього життя цієї першої в Галичині української жінки чотирьох класів. Виставка дала світлу картину минулих літ цієї школи. Коли комітет з'їзду вирішив видати про пам'ятку книгу гімназії, і я прийняв пост головинного редактора книги, Анна Кобринська прийняла пост секретарки редколегії. Довелося нам спільно працювати кілька років над збиранням матеріалів до книги, співпрацювати з іншими членами редакційної колегії. Анна Кобринська кореспондувала з колишніми ученицями, надряджувалася з членами колегії, впорядковували ми матеріали про історію школи, про працю Сестер Василіанок (ігумен, учительок), директорів, катехетів і вчителів. Найбільш трудною довелося поборювати зі списками учениць за роками і класами, їхній стан у школі, і сьогоднішній, маючи на увазі сімейний стан, позиції, професію, визначні ступіні в культурному житті суспільства. З відданою співпрацею членів редакційної колегії і видавничого комітету головний редактор і секретарка довели до появи двох томів „Пропам'ятної Книги гімназії Сестер Василіанок у Львові“ під фірмою НТШ в серії „Український Архів“, т. 22 і 22А. Згадуючи про віддану працю Анни Кобринської для появи „Пропам'ятної Книги“, треба згадати і про гармонійну співпрацю багатьох учениць гімназії, різних категорій педагогічного проводу, тих, що остали в живих. Треба згадати про Покровителя й Опікуна школи, світлої пам'яті Митрополита Андрія Шептицького, сьогодні Слуги Божого.

І хоч, здавалося, закінчено працю над виданням історії унікальної школи в Галичині, Анна Кобринська постійно слідувала й вишукувала додаткові факти про стан школи, педагогічного проводу й учениць. Брала участь у принагідних з'їздах учениць, завжди активізувалася в їх працях.

Останньої зими мгр Кобринська довго хворіла, побувала в шпиталі. На весні ц.р. перейшла важку операцію. Живучи вдома, раділа поступовим покращанням здоров'я. Снула спокійно про майбутнє. Останній раз розмовляла з нею телефоном у червні. Казала, що після довготривалої операції ще не має стільки сили, щоб вийти з дому. А хоч, конечно, хоче зайти до НТШ. Планувала записати якусь суму на закуп рідкісних книжок для бібліотеки НТШ в Нью-Йорку. Скоро, як тільки відужає, виконає свою постанову. Немов прочувала, що недалеко доведеться їй мирно проживати, стверджуючи свій глибокий вік. Була це наша остання розмова. Між іншим, прохала ради, як виконувати свій задуманий запис до НТШ.

Після перебування в Європі, вийав на провінцію. І тут досягнула мене сумна вістка: померла Анна Кобринська. Трудно було мені поїхати на її похорон, щоб скласти їй мій останній поклін. Тому цих кілька слів складаю замість квіттів на її свіжій могилі.

Василь Лев

Звернення...

(Закінчення зі ст. 2)

раз сказані мною слова: Великі діла вимагають великих жертв і таким великим ділом є скріплення української християнської науки, якої кузнем повинен бути Український Католицький Університет у Римі. Ми бажали його розбудувати, поширити його діяльність і приділяти йому кваліфікованих людей. Поруч молитви і духовної відновлення, наука і рідний католицький університет скріпить нас ізнутри і поставити на рівноправному становищі з іншими християнськими народами.

Звертаючись до вас усіх з цією проською маю на думці глибокі слова св. Павла до Филипп'ян, коли писав до них: „Не щоб я шукав дарів, а бо шукаю плоду, що множитися на вашу користь“ (Фил. 4,17). Ваші жертви — то плід вашої любови до нашої Церкви й народу і вони будуть множитися для великого спільного добра нашої Церкви й України в Христі Ісусі Господі нашою.

Благословення Господнє на вас!

† Мирослав І. Кардинал Любачівський

Дано в Римі при Храмі Жировицької Богоматері і святих Мучеників Сергія і Вакха У Празі св. Рівноапостольного Великого Князя Володимира — Хрестителя України 15/28-го липня 1987 р. Б.

ПРОГРАНСКА ТЕРОРИСТИЧНА організація „Гезболла“ („Партія Аллаха“) заявила, що якщо протягом тижня американські військові кораблі не залишать Перську затоку, то американські і савдійські об'єкти будуть перетворені в масові могили. „Гезболла“ прийняла на себе відповідальність за диверсію на фабриці перероблення газу в Савдійській Аравії 17-го серпня.

Урочисті святкування у Фініксі

У неділю, 9-го серпня ц.р., українська католицька парафія Успення Пресвятої Богородиці у Фініксі, Аризона, вшанувала вітальні роковини колишнього пароха, отця прелата Мирослава Колодія з його 50-літнім ювілеєм священства. О год. 10-й отець — ювіляр відслужив Соборну Благодарственну Св. Літургію в асисті о. пароха І. Кротця і о. М. Олешко. Дякуював дякон Р. Гарвас.

Відповідно до хвилених проповідей виголосив о. І. Кротець. Він сказав, що будинком Св. Церкви був св. Петро. Ми, священники, є його наслідниками. „І сьогодні перед собою бачимо священника, який 50 літ провів на такій праці. Отець М. Колодій оздобив цю церкву і внутрі і ззовні, як мудрий будівничий він поклав основу, а описав інші на її будівництві. Зокрема о. Колодій був будівничим людських душ, відносився до людей пошаною, любов'ю, лагідністю. На цьому будувалася церква. Він — візир для нас й інших, тішимось, дякуємо за повну посвяту його праці для добра української церкви і громади“. Рівночасно у цьому урочистому дні паразника у парафії молодечка Віра Таф прийняла перше Св. Причасття. Бажали Вірі усього найкращого у її житті.

Після Св. Літургії у парафіяльній залі відбувся бенкет. Отець І. Кротець зразково провадив програму свята. Столи були прибрані чепурно квітами — гвоздиками. При вході на залу вітали о. ювілянта діти, М. Микита, Г. Зелена привітали і китичкою квітів. Від парафії вітали Д. Дидик, М. Осадів хлібом і сіллю. Присутні на залі привітали о. ювілянта могутнім „Многая Літа“. На залі панувала радісний родинний настрій.

Головну промову виголосила секретар Церковного комітету К. Росолія, яка привітала отця прелата з його 50-літтям. „Отець ювіляр М. Колодій, — сказала К. Росолія — 37 років був душпастирем в Канаді, був церковним, був вірним, був душіпастирем, жертвою на церковній і народній цілі. Тринадцять літ був дбайливим, ошатним парохом у Фініксі. Десять літ тому ми бажали нашою дорогому о. ювілятові златого ювілею, і сьогодні ми його дочекались. Отця Мирослава усі парафіяни люблять, шанували, отця Мирослава відданий рідній церкві і своєму народові. Отець Мирослав шкільний товариш сл. п. Ярослава Стецька, на рідних землях був разом з ним заарештований“.

Привіти склали: голова Церковного комітету М. Дидик, голова Сестрицтва Г. Агащук і С. Попович. Ювіляр одержав гарний подарунок — ікону Матері Божої. Культурно-освітній референт УККА Я. Росолія, від Організації Визвольного Фронту, від Українських Дивізійників, Р. Бадіньський від української Кредитівки, М. Кислевич, колишній голова „Рідної Школи“. Теплими і щирими словами вітали о. ювілянта парох харпато-руської церкви о. Буванкович, добрий

ГРУПА ЗО ВІДВІДУВАНИХ з Советського Союзу, котрі в числі біля 240 приймали і перебували на шестиденній конференції Советсько-Американської співпраці, у Шатоква, Н. Й., приїхали до Роквилу у Мериленді на закупку і оглядини. Однак коли два фотографі хотіли взяти світлинку советського актора Інокентія Смоктуновського, що в краніці Сірса робив закупку, то він зразу вийшов, щоб від'їхати до готелю заявляючи, що не хоче створювати видовища.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Південної Кореї Кім Чунг Юль перестеріг президента Чан Ду Гвана і головне командування армії та поліцію, що скрайньо-ліві елементи, які в багатьох місцевостях оформились навіть у парамілітарні частини і у підпіллі приготувались до революційних акцій, зручно можуть використати страйки робітників і студентів для зорганізованого виступу з метою силою усунути теперішній уряд. Одночасно він перестеріг лівих, що всяка спроба застосувати силу проти уряду й урядових установ, буде зламана при допомозі війська і поліції. Він, для підтвердження своїх слів, навів кілька конкретних випадків підпільної акції і посилену роботу агітаторів серед робітників і студентів, частину яких поліція вже встигла ізолювати.

У Сороковий день смерті бл. п. СТЕПАНА БРИНДЗЕЯ

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
у СУБОТУ, 12-го ВЕРЕСНЯ 1987 р., о год. 7:30 вранці
в українській католицькій церкві св. Арх. Миколая
1013 Фокс Чейс Рд.,
Джентилітан-Філадельфія, Па.
Про участь і молитви за спокій душі Покійного просить:
сестра — МАРІЯ КУЗЕМСЬКА з Родиною

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ нашого Незабутнього Тата, Діда і Прадіда

бл. п. Проф. АВГУСТИНА ШТЕФАНА

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в ЧЕТВЕР, 3-го ВЕРЕСНЯ 1987 р., о год. 9-й рано
в церкві Покрови Пресвятої Діви Марії
у Брістолі, Па.
Про молитви за Покійного просить:
Донька — КАТЕРИНА з Родиною
Син — ПАДИСПАВ з Родиною

Повідомлюю Рідно, Друже і Знайомих, ЩО В Сороковий день смерті

бл. п. Ярослава Щербанюка

буде відправлена
СЛУЖБИ БОЖІ
в церкві св. Юра в Нью-Йорку, в п'ятницю, 4-го
вересня 1987 р., год. 8:30 ранку;
в ОО. Студіті, Італія;
в Лурді, Франція;
в Нью-Бріттен, Конн.;
в Церкві св. Духа, Бруклін, Н. Й.;
в церкві св. Івана Хрестителя, Гантер, Н. Й.
Прошу про молитви.
Дружина ІРИНА

ДІПОВИЙ КОМІТЕТ та РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ видання "Пропам'ятної Книги гімназії С.С. Василіанок у Львові"

повідомляє усіх колишніх Василіанок та всю Українську
Спільноту, що 10-го серпня 1987 р., після важкої недуги
відійшла у Вічність незвичайно цінна членка Комітету та
Редакційної Колегії від Основного З'їзду в 1964 р.,
довголітній секретарка та фінансова референтка майже до
кінця свого життя та людина незвичайно релігійна
та глибоких моральних засад

св. п. мгр філософії АННА КОБРИНСКА

Родині Покійної, дорогої п. Анні, складаємо якнайглибше
співчуття. Хай світла пам'ять про Покійну, дорогу нашу То-
варішку надовго залишиться між нами.

ПОСТІЙНИЙ ДІПОВИЙ КОМІТЕТ

Ділимося з Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що
дня 21-го серпня 1987 р., померла по короткій недугі наша Нандоржча
ДРУЖИНА, МАМА та БАБУНІ

сл. п. НУСЯ КРОХМАЛЮК з дому ЛУКІЯНОВИЧ

Похоронні відправи відбулися у церкві Непорочного Зачаття у Дітроїті, Мич., в
тілопалення у понеділок, дня 24-го серпня 1987 року.

У глибокому жалі:

Муж — РОМАН КРОХМАЛЮК
Донька — РОМАНА КОГУТ з мужем СТЕФАНОМ
Внуки — ТАІСА і БОРИС КОГУТ
Син — ЮРІЙ АНДРІЙ КРОХМАЛЮК
Приятель Родини — ОСИП НАЗАРКЕВИЧ
Дальша Родина в ЗСА і Канаді.

Увага! Увага!

ТРЕТЯ СЛОВ'ЯНСКА КОНФЕРЕНЦІЯ П'ЯТИДЕСЯТНИКІВ

Широ і сердечно запрошуємо всіх на цю
КОНФЕРЕНЦІЮ
яка відбудеться
4-6-го вересня 1987 р.
в приміщенні Union High School, Union, N.J.

ПРОГРАМА:
П'ятниця в 7-й год. веч.
Субота о 6-й год. веч.
Неділя о 9-й ранку і 3-й по пол.
Прикрашати конференцію будуть: О'єднаний хор, о'єднана
струнна оркестра і о'єднана духовна оркестра.
По інформації прошу дзвонити:
пастор Алекс Поплавський — тел.: (201) 821-4788

UNIVERSITY OF MINNESOTA

has an open position of

PROJECT COORDINATOR/INDEXER

The Immigration History Research Center, a research facility and special collection dedicated to the study of American immigrant and ethnic groups from Eastern, Central, and Southern Europe and the Near East, seeks a qualified individual to coordinate the Svoboda Index Project. This project is a joint venture of the IHRC and the Ukrainian National Association to publish a retrospective index to the Ukrainian American newspaper Svoboda.

DUTIES: Selecting terms from newspaper for index; supervising computer data entry of index terms; coordinating index publication production; proofreading and editing; preparing budget and status reports; assisting in project publicity efforts.

QUALIFICATIONS: Required — BA/MA in English or Ukrainian and English. Highly desired — professional indexing experience (related library cataloging experience may be considered).

Desired — Masters degree in History, Slavic Studies, or Library Science; knowledge of Ukrainian and/or Ukrainian American history; publication editing and production experience; word processing background; supervisory experience; self-motivation and problem solving ability.

SALEARY: Negotiable. \$20,000 minimum. APPOINTMENT TERM: One year, with possibility of renewal depending upon funding, available immediately.

TO APPLY: Send letter of application, resume, and names, addresses and phone numbers of three references by October 30, 1987 to:

JOEL WURL

SVOBODA Search Chair

Immigration History Research Center

826 Berry Street, St. Paul, MN 55114

The University of Minnesota is an equal opportunity educator and employer and specifically invites and encourages applications from women and minorities.

Срібний осінній рафт на Союзівці

У суботу, 26-го вересня ц.р., відбудеться традиційна осіння забава, що її влаштовує 72-й відділ Союзу Українок Америки і на яку відділ запрошує шановне громадянство. Звичайно осінній час наводить на думку золотисті кольори осені. Однак цього року забава має особливе значення у історії відділу, бо нею відділ починає святкування 25-ліття свого існування. У програмі святкування заплановано багато imprez. Деякі призначені для широкого загалу нашого громадянства як, наприклад, святковий Музичний Фестиваль на початку листопада. Інші imprez внутрішнього характеру є заплановані для розваги членів та їхніх родин.

72-й відділ Союзу Українок — це відділ „двомовний“. Основницею відділу була Марія Душник, яка стала його першою головою. Їй у допомогли Марія Лисогір, яку було обрано містоголовою. Обидві вони були кількох разів перебрані на голови відділу, а кожна з них внесла спеціальні вартості у працю відділу.

Майже всі члени народилися в Америці. Вони тісно пов'язані зі собою родинними або приятельськими зв'язками. Характерною рисою членства є його прив'язаність до української лобути і традицій та до Української Церкви. Багато з них допомагають у церковних організаціях в Асторії та Лонг Айленді, де вони тепер мешкають. Деякі теж працюють як допоміжні добровольці в організаціях, до яких належать їхні чоловіки.

На протязі 25 років відділ сильно вріс в організаційну сітку Союзу Українок разом із іншими старшими від нього відділами, які не все радо здавали їхню „незалежність“ в користь сильної збірної жіночої організації. Це не тільки що не перешкодило у діяльності відділу, але поширило застосування його праці. Від самих початків діяльності відділу влаш-

товували виставки у публічних бібліотеках і банках, писали (і пише далі) листи до сенаторів в оборону українських інтересів. Згодом бачимо членів при організації різних з'їздів Окружних Рад, при організації imprez у користь Українського Музею, та часто бачимо наших членів на джиграх у Музеї. Відділ брав участь у різних фестивалях і збірках. Українська громада завжди відповіла шорічній музичній матіне, у яких бере участь молодий музичний доріст.

Осіння забава — рафт на Союзівці щороку збирає чисельну публіку. Багато членів займають важливі пости в Окружній Раді, Головній Управі Союзу Українок, а також і у Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій. Жінки дбають про своїх подруг у час негоди. У родині карточки пригадують членам, що у цей святковий день вони не самі. Різдвяний вечір, на який запрошені члени родини, дає нагоду провести час у приємній, товариській атмосфері, а також дає нагоду подякувати їм за щорічну працю. Слід згадати також участь членів в impreзах неукраїнських організацій як, наприклад, участь у impreзах Національної Жіночої Ради Америки, Світової Федерації Балтійських Жіночих Організацій; вони радо вислуховують доповіді, що їх влаштовує Асоціація сприяння Об'єднанню Націй у Нью Йорку.

Потрібно теж відмітити і жертвенність членів. Вони проявляються не тільки у праці, але також і у фінансовій допомозі на організаційні цілі Союзу Українок або Українського Музею.

Ми згадали про різні успішні почини відділу, а читач може слушно запитати, чи і які є недоліки? Дипломатично ухилимося від відповіді... Хто ж бо говорить про „такі“ справи в час срібного ювілею! Натомість прохасмо наше шановне громадянство взяти участь у нашому Срібному осінньому рафті на Союзівці. Гратиме оркестра Аліка і Дорка. Забава розпочнеться коктейлем о год. 6.30, а відтак просимо на бенкет. Вступ на бенкет і забаву — 25 дол.

У програмі передбачена лотерея. Виграші уфундувала Лід Український Народний Союз, Агенція подорожей Кобаснюк, ювілейна робітня Оксенгорн, Стефанія Гніздовська, „Маруся“, Софія Гречило і Гелен Петришин.

Комітет очолює Марія Лисогір (тел. (201) 232-5304) і до неї слід звертатися за інформацією і квитками. Її заступає Іоанна Бойко, число телефону (718) 208-8538.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У „Подяці“, у зв'язку з похороном бл. проф. Олександра Татоміра, що була поміщена у „Свободі“ з 13-го серпня ц.р., пропущено чотирих жертводавців на Тов. Святої Софії, а іменами: Д. Кузик жертвувала 25 дол., д-р Б. Корчмарик 20 дол., Швець Уляна і Степан та Пліс Ірена і Петро по 10 дол.

Я. Татомір

Відбувся перший З'їзд мешканців табору Ельванген

Ідея цього З'їзду зродилася в організаторів ще давніше, але, як твердив один із членів Організаційного комітету, завжди стояло щось на перешкоді. Терпеливість і наполегливість дали свій результат, бо такий надзвичайно вміло зорганізований З'їзд-зустріч таки відбувся 4-го липня ц.р., на передмісті Дітройту, в Воррені в Українському Культурному Центрі. Центр цей — гордість і свідчення свідомості та жертвенності нашої громади Дітройту й метрополії, а тому немалого числа „ельвангенців“, національна свідомість і пошва яких були доказані ще в 1947 році, коли поважна група молодих чоловіків була перекинута на рідні землі. Про це автор цих рядків багато років пізніше вже тут, в Америці, чув через радіо „Кнів“ прізвище добре знайомого мені ельвангенця. Як інформовано автора, Центр коштує 2 мільйони дол. — це уділи наших громадян різних політичних переконань і релігійних віровізань. Цей імпозантний будинок дає пристановище нашій кредитівці „Будучність“, Українському Музеєві, бібліотеці й іншим культурним установам.

Вже від год. 9-ої ранку почалася реєстрація прибулих, і вже тоді відбулася емоційна й незабутня зустріч. Деякі з учасників не бачилися сорок років, а це ж шмат часу, дві генерації! І дійсність сильно сколихнула, припаною свідомістю; щось ніби шептало: „Чоловіче, ти вже трохи постарівся!“

В другий год. по полудні цього дня відбулися спільні наради учасників, які вів голова Організаційного комітету інж. Мирослав Кальба. На цих нарадах вирішено повернути такий З'їзд за два роки, а також обговорювалося справу видання монографії про табір Ельванген. Заохочувалося учасників, щоб вони якнайшкоре вислали матеріяли — спогади, пережиття тощо — для згаданого книжки на адресу Культурного Центру.

Від год. 7-ої до 9-ої вечора тривав бенкет. Це був

розкішний бенкет; понад двісті учасників внесло дуже приємне враження зі З'їзду, і ні в кого не було найменшого сумніву, що в усьому й всюдї була „досвідчена рука“, що відбулося по-зразковому.

Трапезу поблагословив український православний священник ельвангенець. Під час бенкету вміло, по-фактовому розважала присутніх гарним співом і дотепним фейлетоном одна пані з Нью Джерзі (тут вибачаюсь, що десь загубив записку з прізвищем цієї пані, як також священника — ельвангенця).

На бенкеті поет Олександра Веретенченко-Розмай вперше прочитав свою поезію, присвячену Тисячоліттю Хрищення Русь-України, в якій він твердить, що лише ми, українці, і тільки ми маємо право святкувати це величаво свято. Мовляв „старшому братові“ до цього часу! Публіка зі зворушенням прийняла виступ поета.

Потім відбулося вручення „Таблички вдячності“ з відповідним написом Михайлові Витягловському, добродієві, який спроводив до Америки надзвичайно велике число наших людей, і тут під час бенкету, громада виявила щиро-сердечну вдячність своєму добродієві, який ще й досі годні з підтримкою вже здоров'ям працює й жертвує для загального добра української справи.

Після серйозних точок слідувала забава з танцями, до яких пригравала одна з найкращих місцевих оркестр „Гомін“.

Прибули ельвангенці із дальших місцевостей, а саме: Едмонтон, Філадельфія, Нью Йорк, Торонто, Чикаго, Парма, а також прибула на З'їзд диригентка Віра Дратвінська з Франції, що відвідує свою дочку в Америці.

Не можна тут не згадати (бо цього вони собі заслуговують) членів Організаційного комітету: інж. Мирослава Кальбу, інж. Богдана Петрука, дир. Володимира Гупалівського, мгр. Христини Голд-Юзич, Лідіу Казаніську-Врублевську, Олю Омельченко — Марущак, мгр. Віру Куцу, Олександру Веретенченко-Розмай, Михайла Витягловського, Семена Стецюка, Павла Олексюка і д-р Валентину Савчук.

В. К.

ОФІЦІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ Державного департаменту ЗСА заявили в кінці минулого тижня, що спроба перевороту у Філіппінах не вдалася тому, що філіппінський нарід підтримує політику теперішнього уряду президента Коразон Акіно і її уряд, як ніколи перед тим, є стабільним, спертим на підтримку армійських частин. „Ми, очевидно, незадоволені подіями в Манілі“, — говориться у заяві Державного департаменту, який повністю підтримує теперішній уряд у Філіппінах і демократичний процес перетворення країни, згідно з бажанням філіппінського народу.

ШИРОКО РОЗПОВСЮДЖЕНА думка, що для жінок, які займаються науковою працею, шлюб і народження дітей означає якщо не кінець кар'єри, то серйозний удар по ній. Однак результати недавнього дослідження американських вчених свідчать про інше. Виявилось, що в ЗСА незаміжні жінки-вчені публікують в середньому по 2.2 статті в рік, а заміжні — по три. Не менш цікавим є і інший факт: за три роки заміжжя і при появі дитини середня кількість опублікованих статей збільшується з 1.5 до 2.7. Не зрозуміло лише, чи така продуктивність пояснюється лише наповненістю жінок, чи чоловіки наукових працінь також вносять свій прямий вклад, беручи на себе частину домашніх обов'язків. В усьому разі, представниці жіночої статі, заглибившись в науку, мають всі підстави наслідувати приклад Марії Кюрі. Як відомо, вона була заміжною, мала двоє дітей і... Нобелівську премію.

Відійшов у вічність І. Гіба

У п'ятницю, 24-го липня ц.р., розійшлася сумна вістка про смерть бл. п. Івана Гіби, який упокоївся на 67-му році життя.

Покійний народився в селі Тисовці лісько-сянського повіту на Лемківщині в родині Степана й Катерини. У їхній родині було чотири сини і одна дочка.

У 1941 році, будучи тоді 20-літнім юнаком, вихав до Німеччини й там записав свою землячку Анну Кузьму, з якою він одружився в 1944 році. В Німеччині у них народилось двоє дітей: дочка Степанія і син Зенон.

За старанням родини Лівських висмігрували вони до Канади в 1949 році й поселилися в Альбертській провінції на фармах, де вони перебували 9 місяців. Після застарання земляків переселилися до квебекської провінції й замішали в місті Ляшії, коло Монреалю, де бл. п. Іван одержав постійну працю на фабриці.

У Ляшії їхня родина збільшилася ще двома синами — Василем і Олегом. Відразу після приїзду до Ляшії вони стали активними членами при парафії св. Василія Великого. Крім того, бл. п. І. Гіба довго працював в Батьківському комітеті „Рідної Школи“, виконуючи різні обов'язки. Він рік-річ під час Різдва ходив колядувати зі шкільною дитворою, щоб прибирати фонди для втримання „Рідної Школи“ в Ляшії та для збереження стародавніх українських традицій на еміграції. Він рівнож був активним членом Т-ва „Просвіта“ в Ляшії і довголітнім членом УНСоюзу, 465-го Відділу, в якому він довгі роки був членом управи відділу, заступником голови, а в останніх двох роках став головою відділу та був делегатом на двох останніх Конвенціях УНСоюзу.

Своєю спокійною вдачею й трудолюбством він здобув собі загальну пошану як у родинному, так і в громадському співжитті. Бл. п. Іван Гіба підходив до життєвих обставин дуже практично й стався опанувати всіляке ремесло: сам побував собі хату та й виконував різні справи, займався також і направою авт і радо допомагав іншим родинам в потребі. Він теж цікавився й культурним життям громади й не омивав майже жодної imprez в монреальській окрузі. Він довгі роки був членом церковного хору при місцевій парафії та часто заступав джака.

Подружжя життя з дружиною Анною він проводив гармонійно й прикладно. Як добрий муж і батько та свідомий українець св. п. Іван і його дружина виховали своїх дітей у релігійному й національному дусі й дочекалися восьми онуків.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ УНСоюзу!

Св. п. Іван Гіба

яких покійний дуже любив. Покійний залишив дружину Анну, дочку Стефанію Карпішку з чоловіком Романом і дітьми: синів — Зенона з дружиною Марією і дівчатами, Василя з дружиною Уршулюю і дітьми, та Олега з дружиною Мар'яною і дітьми.

У понеділок, 27-го липня 1987 року о год. 9:30 ранку відбулась остання Панахида у похоронному закладі, а відтак тіло бл. п. Івана Гіби перевезено до церкви св. Василія Великого, де відбулись похоронні відправи при численній участі людей, а відтак відправили його на вічний спочинок на місцевий цвинтар у Ляшії. Заупокійні Панахиди й похоронні відправи відслужив місцевий парох о. Роман Лагола.

Після похорону відбувся поминальний обід в церковній залі, який приготували пані з місцевого відділу ЛУКЖ. Під час обіду цікаво й обширно розповіли про життєвий шлях бл. п. Івана Гіби зять покійного, адвокат Роман Карпішка. Добрим словом про покійного згадали та висловили співчутливі слова такі особи: Теодія Мороз, Марія Чолій, Іван Гавраняк, Михайло Турко, Ольга Темко та Ігнат Біжик.

Описля Ірина Михалюк і Олександр Кішак провели збірку на „несвітанний вінок“, яка принесла 350 дол. З того розпріслено на Духовний Семінар в Оттаві 100 дол., на українську пресу „Подільник“ „Свобода“, „Гомін України“ і журнал „Лемківщина“ по 75 дол. та на дитячий журнал „Веселка“ 25 дол. Всім жертводавцям шира подяка.

Т. Мороз

26 First Avenue
Tel. (212) 473-3550

Всі шкільні книжки ПРОСИМО ЗАМОВЛЮВАТИ в АРЦ. На складі книжки ВСІХ видавництв. Одержуйте на слідуючий день після телефонічного замовлення.

FOR SALE

HUCULKA
Icon & Souvenir's Distribution
2860 Buhre Ave. #2R
Bronx, N.Y. 10461
Tel. (212) 931-1579 after 6 p.m.
Представителі гуртки рукописаних бізнес-карт для дітей і дорослих.

ДО ВІНАЙМУ

ДО ВІНАЙМУ
АПАРТАМЕНТ
4 кімнати із кухнею, у мебльовані, близько Rutgers.
Тел.: (201) 249-9413

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ
ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОНКС, БРООКЛІН, НЬЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯХ. КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

Найкращий дарунок

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ — НЕОБХІДНА КНИЖКА ДОМА І В ШКОЛІ!

ПОДБАЙТЕ.

щоби в кожній публічній бібліотеці була повна і стисла двотомова

Енциклопедія України

В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

ЦІНА:

Том I \$ 75.00
Том II \$ 85.00
Кто замовить ОБА ТОМИ платять \$140.00

включно з пересилкою

Замовлення і належність ТІЛЬКИ ЧЕКАМИ або ПОШТОВИМИ ПЕРЕКАЗАМИ (М.О.) слати.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Комітет Оборони Української Спащини та Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу

закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВУ на його працю та акції для

1. Поширення правди про Україну
2. Поборовання очорнювання та знеславлення українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати тільки чеками, або поштовими переказами (не готівкою) на:

Ukrainian Heritage Defense Fund

c/o Ukrainian National Association

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

враз із вповненням візком цього заклику

Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$

ім'я та прізвище

число дому, вулиця

місцевість

стейт

поштовий код

KOBASNIUK TRAVEL INC.

157 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

(212) 254-8779

Established 1920

Відвідайте УКРАЇНСЬКІ ПОСЕЛЕННЯ

ВЕСНОЮ в БРАЗИЛІЇ

САО ПАУЛЬО — КУРІТІБА — ПРУДЕНТОПОЛІС та УКРАЇНСЬКІ КОЛЬОНІ
Водопади ІГУАСУ — РІО ДЕ ЖАНЕЙРО

21-го жовтня до 5-го листопада 1987 р.

16-денна подорож VARIG AIRLINES

Відлет з НЬО ЙОРКУ \$2,289
з МАЯМІ \$2,150

Провідник — ПЕТРО БОКАЛО

Включені літаки, приватний автобус, готелі, сніданок та обід денно, три попутники, обслуговування провідника, оглядини міст, відвідини українських осередків і колоній, податок, навігатор.

Рестрація до 14-го вересня зі звадком 250.00 дол. від особи.

Громадяни ЗСА: дійсний паспорт і одна фотознімка для візи.
Канадці: тільки дійсний паспорт, візи не потрібно.

Український Народний Союз

пошукує досвідчених

АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І ЗАГАЛЬНИХ АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ

зі знанням української і англійської мов на околиці

Чикаго, Нью Йорк, Торонто, Філадельфія, північного Нью Йорку і Нової Англії

з метою розбудувати і керувати мережами агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючі інформації
- Платня у формі позички
- Відсотки від комісового
- Всі бенефіти

Звертатись до

H.P. Floyd, National Sales Director

Ukrainian National Association, Inc.

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Tel.: (201) 451-2200

Скористайтеся з виімково доброї нагоди!

ПРИЙМАЄТЬСЯ

ОГОЛОШЕННЯ до Календаря УНСоюзу

на 1988-ий рік

який цього року виходить накладом 15 тисяч примірників.

Цим Ви зможете познайомити ввесь український загальний з Вашою установою, Вашою професійною обслугою, чи Вашим підприємством.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ

Одна сторінка \$90.00
Пів сторінки 50.00
Чверть сторінки 33.00
Одна восьма сторінки 20.00

Замовлення і належність проситься надсилати найдалше до 30-го вересня 1987 р. до:

SVOBODA

30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302